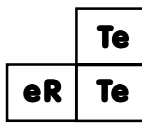

eR Te

Glasilo rodu Tršati Tur, št.4

Te

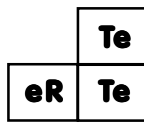

KAZALO

KAZALO	2
UVODNIK	3
PISMA BRALCEV	4
VRHOVO 2003	6
CIGOBISK	7
KAKO JE PALČEK LAKOTNIK PRESTAL TABORNIŠKI KRST	8
PAZI ŠUGA!!	10
ZGODBA O PRVIH VOJNAH IN PRVEM ZLOČINU	11
KAKO PA KAJ V AVSTRALIJI?	12
VOD SE PREDSTAVI	16
ZLATA PUŠČICA	17
POZOR, ŠUGAV NATEČAJ!	17
ČISTILNA AKCIJA ŠMARNE GORE ...	18
TUR	20
ŠALE IN KAPE	22
REBUSI	23
KRIŽANKA	24

UVODNIK

V teh dneh je sprehod skozi Ljubljano prava pravcata zmešnjava jesenskih vonjev in glasov. Z merico kostanjev v roki se usedeš na klopcu v parku in za hip pozabiš na mestni vrvež ter se prepustiš šumenju pisanega listja. Mrzel veter, ki ti zapiha okoli ušes, ti vzbudi misel na topel radiator. Prve dežne kaplje te našenejo na avtobus, kjer ti prijazen star gospod, ki pod pisano kapo nespretno pokriva plešo, po nesreči vtakne moker dežnik v čevelj. Avtobus besno zavira na mokri cesti in z leve direktno v tvoja usta priletijo dlake krznenega plašča, na katerem so imeli molji čez poletje uspešen piknik. Doma te čaka listek z napisom: »Nabiram gobe. Skuhaj si kaj. Mami« ali pa »Sem šla na trg po papriko za ozimnico. Mami«

Jesen je radodaren leten čas, ki napolni naše shrambe s sadovi in plodovi. Nekje pod kupom vloženih paprik, kompotov in marmelad smo izbrskali tudi novi Ertete, ki še diši po poletju. Skuhajte si kakav, udobno se namestite v fotelj in naj vas Ertete odpelje iz pustih jesenskih dni v lep poletni dan na taboru Vrhovo 2003.

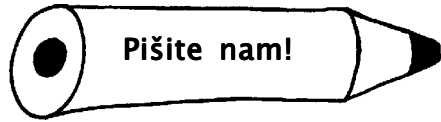

Uredništvo

	Te
eR	Te

PISMA BRALCEV

Bivakiranje

Letos je bil bivač slabši kot lani. Vzeli smo plahto namesto šotork. Imeli smo vsaj možnost se kopat, pa se nismo. Slabše je bilo zato, ker nas je bilo manj.

Max (Ljubljanska banda)

Orientacija 2003

Na orientacijo smo se odpravile že dopoldne. Bilo je zelo vroče ampak smo se vztrajno prebijale do kontrolnih točk. Na poti do tretje smo bile že v pogonu, ko pa smo prispele in opravile nalogo, se nobeni ni nič več dalo. Kitty in Urška sta dobili blazno pametno idejo: »Kaj, če bi štopale?« Odgovor na vprašanje verjetno poznate. V glavnem, smo štopale in 3x so nas zapeljal z avtom. Saj veste, tabornik se znajde. Čist smo za***** pri šaljivem testu, k pač nismo pisale smešno ampak splošno znane stvari. Volki so bli itak najboljši in so tud zmagal (tko k zmeri-vsaka vam čast). Slepici so bli drugi (lucky basterds), me pa tretje (bu hu hu). Ampak boljše išta nego ništa.

Urša (Kobre)

3.dan:Bivak

Odpravili smo se takoj po kosilu. Ko smo spakirali v nahrbtnike smo se vrgli v kanuje. Bili so 3-je kanuji. V enem smo sedeli jaz, Luka in Martin, v 2. kanuju Pajor, Tin in Blaž, v tretjem pa Kragel & Aljaž. Veslali smo veselo vse do prvih brzic. Od tam naprej je kazalo, da... (Piscu je verjetno zmanjkalo moči, nadaljevanje verjetno sledi prihodnje leto...op. uredništva)

Los Pamžos (Volki)

	Te
eR	Te

Prijateljska tekma z RST -jevci

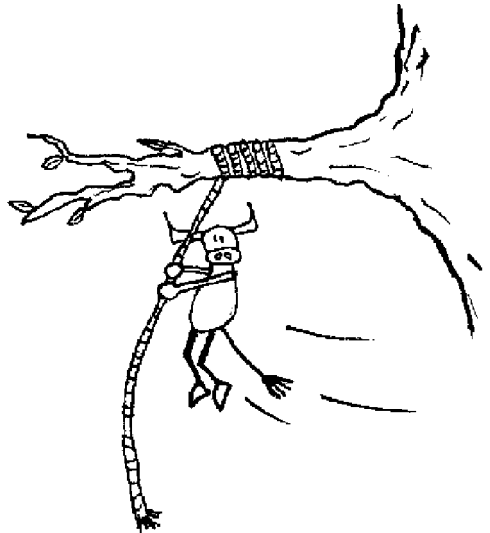
V nedeljo 13.7.2003 (da, na predhodnici) smo se nogometaši RTT odpravili na prijateljsko tekmo (v nogometu) proti RST (Rod Skalnih tabornikov). Z avtomobilom smo se odpeljali na plažo v Žužemberk. Tam smo se pričeli ogrevati, ko so se pripeljali še nasprotniki. Tekmo smo začeli v postavi: Tomza (golman), Blaž (levi branilec), Marty (desni branilec), Vid (vezni igralec) in Tin (napadalec). Rezultat 1:1 (op. uredništva)

Blaž (Volki)

Tabor 2003

Letos mi je bilo všeč kadar smo se kopali in večerne igre. V vodo smo skakali na vse možne načine. Peljali smo se s kanuji do tarzanke, kjer smo skakali v vodo. Za večerne igre smo se igrali pihanje sveče, nogomet in tudi peli smo.

Nekdo

Čez eno uro bo dež

Mihec in njegova mamica se pogovarjata. Mihec čez nekaj časa pogleda v nebo in vpraša:

»Mami, pogledaj te oblake. Ali misliš, da bo dež?« Mamica pa pravi: »Da Mihec, na vremenski napovedi je bilo, da bo ob 9:00 dež. Torej čez eno uro, saj je sedaj 8:00«.

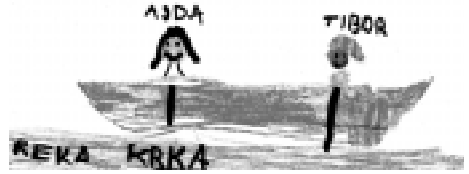
In ob 9:00 je res padal dež. Mihec in njegova mama pa sta odšla v klet in zavedno ostala tam.

Iva, Staša, Matic in Max

	Te
eR	Te

VRHOVO 2003

Je eno julijsko dopoldne blo,
vsi iz RTT smo bli živčni zlo.
Sam minuta, pol sekunda še,
pol pa vsi na tabor smo odpravil se.

Smo se pelal-ne preveč hitr, pa ne preveč počas,
da neb svojih avtov spravl na preveč slab glas.
Sam še kilometr pa bomo pršli.
In že pr Vrhovem smo bli vsi.

Pol smo se po šotorih naselil.
Lipe je upou, da nauomo preveč kadil.
Lepo počas nazaj smo v šotore šli,
kasnej pa, ker je blo prevročē, šli smo plavat mi.

Dnevi so mineval.
Blo je blazno kul.
Učas smo mal prepeval,
pa staknl vsaj en majhn žulj.

Enkrat sred taborjenja,
smo mogli cajt zapravn:
»Pokažite mal življenja«
smo šli smeti pospravn.

Smo delal cev popoudne,
naredl smo bl mau.
Če bi nadaljeval dopoudne,
bi našl še kakšno mrtvo žvau.

Še par dni je minil,
na ta drug bivak smo šli.
Je blo še kr kul,
čeprou so žrle ns žvali.

	Te
eR	Te

Še pred tem bivakom,
je orientacija bla.
Nm pa čudakom,
se je dal it tja.

Neki dni pred koncem,
mi smo piknik mel.
Čprav je dž biu pred
soncem,
u tabor nismo smel.

Sledile so poroke,
smo sam dva para mel.
Po dvakratnem »I love you«,
smo mejčkn še zapel.

Pospravl smo šotore,
na ovinku smo zavil,
zapustl smo te prostore,
domov se napotil.

Alja (Kobre)

CIGOBISK

Skretna
poezija-
nastavek za
balado

V tabor prišel
je cigan,
s pivom v roki nekoliko naklan.

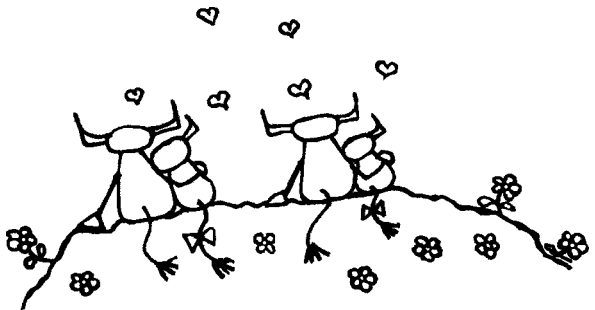
Ni se razburjal in dal je mir,
dokler ga Lipe ni opozoril na pir.

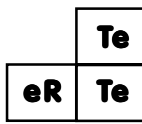
Se je ujezil, da mu ne smemo težit
in začel je cigansko morit.

Izvedeli smo, da extazije žvaka,
in da v avtu ima brata silaka.

Že dvanajst let njegov brat Zlato
igra karate in kadi »solato«.

Po nekaj podatkih o njegovi moči
sta z bratom se izgubila v noči.

KAKO JE PALČEK LAKOTNIK PRESTAL TABORNIŠKI KRST

Neverjetno je, kaj se dogaja z nami palčki in kakšne nemogoče službe moramo opravljati, če ne želimo umreti od lakote. Odkar pravljice ne zanimajo nikogar več, ne moremo več prodajati naših zgodbic. Pa to še ni tak problem. Ampak to, da nam pa zaprejo rudnik in da moram jaz, ki imam 165 let delovne dobe na zavod za zaposlovanje, to je pa višek. Pa še tam so me odslovili in me poslali na študentski servis. In kakšno delo sem dobil tam. Krstiti moram neke tabornike. In to za jurja na uro! Saj ne morem verjeti, kako nizko sem padel, ampak denar je denar in jaz ga rabim, če nočem umreti od lakote. Sploh glede na to, koliko denarja porabi Sneguljčica za make up. In tako sem pristal v poroti na taborniškem krstu.

Pa sem vsaj mislil, da nas bo dosti in da ne bo toliko dela. Pa so šli nato štirje palčki raje balinat kot na krst in smo ostali samo še Sneguljčica, Godrnjavček, Zaspanček in jaz. Lahko si mislite, kako so bili produktivni. Zaspanček je ves čas spal, Godrnjavček je samo nekaj nergal, Sneguljčica pa se je ves čas šminkala in gledala v ogledalu. Sem že skoraj dobil občutek, da bi v pravljici ona morala odigrati vlogo hudobne osebe, ki ves čas sprašuje ogledalce, katera je najlepša v deželi tej. V glavnem delala ni nič, tako da je vse padlo na moja ramena. Zato sem se moral odreči delu plačila in h krstu povabil še Petra Pana (čeprav mi je malo sumljivo, da je Peter Pan kot večni otrok nosil vijolično rutko) in lokalno napovedovalko. Sicer sta najprej zahtevala nemogoč honorar, primerljiv z Beckhamovim, ampak na koncu sta pristala na precej nižji honorar, ko sem jima zagrozil, da bom sicer poklical kapitana Kljuko.

Ko je bila ekipa zbrana se je krst lahko začel. Ker smo za malico namesto pričakovane pečenke dobili zgolj čips in čokolado sem bil pošteno lačen in taborniki so izgledali prav vablivo. Sploh glede na to, da je bil v bližini velik ogenj na katerem bi jih hitro popekli. Ampak žal sem podpisal pogodbo, da ne bom jedel tabornikov.

Prvi tabornik je moral poiskati tabletko radodarnosti. Tabletko je bila dobro skrita, ampak baje, da jo je vseeno našel. Ampak ni bilo videti, ker če bi ta tabletko delovala, bi mi sigurno nabavil kaj hrane,

	Te
eR	Te

pa ni bilo nič iz tega, še vedno sem bil lačen. Si je kar zaslužil, da ga Peter Pan malo natepe.

Nato so malo starejši taborniki morali prikazati taborniške zakone. Eden izmed njih je bil zakon, ki se glasi: Tabornik živi zdravo. Kako si sploh upajo govoriti o zdravem življenju, ko nekateri umiramo od lakote. To pa res ni zdravo. Očitno sem storil, kar pametno, da sem najel Petra Pana. Kar precej dela bo z njihovim tepežkanjem.

Na koncu so bili na vrsti najstarejši taborniki. Komaj sem čakal, da zaključimo z njimi in odidemo na pojedino, pa se je vse skupaj kar vleklo in vleklo. Najprej so imeli neko skupno točko, samo če mene vprašate niso točno vedeli, kaj morajo početi. Nato pa je vsak predstavil svojo nalogo. Eden se je predtaval v snežno beli modni kreaciji. Seveda me ta barva ni navdušila, saj je imam glede na to, da moram vsak dan prenašati Sneguljčico že polno glavo, pa še v rudniku se hitro umaže. Drugi je zaigral na nek nenavaden inštrument, ampak je bilo za palčke definitivno preveč mirno. Mi imamo rajši udarnejšo glasbo. Sledila je še prezentacija loka, ki seveda ni bil niti približno tako nevarno orožje kot je moj kramp in pa visokega stolpa iz kart. Lahko si mislite, kako palčki od nekdanj obožujemo višino, glede na to, da smo vedno radi kopali v globino. Peter Pan je imel spet razlog, da si razgiba roke.

Končno se je krst zaključil in moje srce se je vzradostilo v pričakovanju pojedine, pa nato iz nje ni bilo nič in sem se na koncu nazaj v pravljico vrnil lačen.

Vid

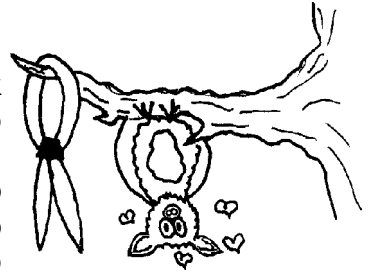

	Te
eR	Te

PAZI ŠUGA!!

Tole prav gotovo ne bo znanstveni članek o šugah, ampak čisto navaden članek o taboru.

Tudi letos je tabor bil. Kakšen pa? Ne toliko nevihten kot lansko leto, vendar veliko prevroč. Še dobro, da se Krki ni dalo preveč hitro segret. Kot si lahko ugotovil do sedaj me je na taboru motila samo, če se temu lahko reče samo, vročina. Vse ostalo je bilo pa super. Vsi smo delali, še posebej legendarni Strelci + Maškare (sej se jih še spomnite). Nič ni bilo pritoževanja, ugovarjanja, poležavanja, afnanja,... Očitno srednja šola naredi svoje. Bravo Ajda, Katarina, Tanja, Grega, Furi, Đoni in Matej P. Brez vas bi mi bilo kar malo dolgčas. Letos prvič so nas obiskale gugalnice in se na koncu celo pustile sežgati. Pohvale tudi njim. Vse ostalo je potekalo po ustaljenem voznem redu. Lipe si je spet naložil preveč dela in pozabil, da ni doma v svoji računalniški sobici. Špelca je obljubila, da ne bo več tečna. Vid še vedno vztraja pri neoboževanju rib in gob. Za Gašperja sem prepričan, da še ni našel vseh svojih stvari s tabora. Najbrž še kakšna leži na plaži. Tomaž in Saša sta si že opomogla od silnega ropa in sta se že pripravljena pogovarjati o tej temi. Domanjc (Grizli) se je močno boril za prevlado na področju čistoče šotorov. Jaz sem spet imel probleme najti kandidate za dviganje oz. spuščanje zastave. Da o hrani sploh ne govorim. Čista špica. Predlagam, da bi posneli nekaj odaj namesto Đejmija Oliverja. Gotovo bi bile uspešnica. Zdaj bom pa počasi končal in bom uporabil citat Pavlina M. »Rispekt stari.« Torej rispekt stari vsem in nasnidenje na taboru 2004.

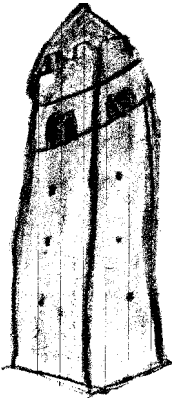
Matevž

Letošnji tabor je finančno podprla Zveza za šport otrok in mladine Slovenije

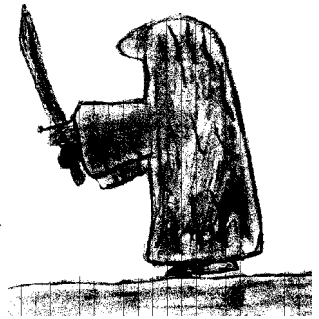
	Te
eR	Te

ZGODBA O PRVIH VOJNAH IN PRVEM ZLOČINU

Opozorilo: Ta zgodba je izključno izmišljena, vsaka podobnost z resničnimi dogodki je zgolj naključna.

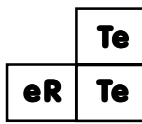
Nekoč v prazgodovini je živel človek, ki mu bomo rekli Ugh. Ugh je živel v delovni vasi, vendar je bil sam len. In tako je Ugh sklenil da bo za preživetje poskusil nekaj novega, da si bo v sosednji vasi vzela vse kar potrebuje. Načrt mu je uspel, vendar so prebivalci izvedeli, kaj je Ugh storil in so sklenili da zahtevajo nazaj ukradene stvari. Vendar Ughova vas ni hotela vrniti stvari in to je prebivalce sosednje vasi zelo razjezilo in so sklenili napasti Ughovo vas. Napad je bil uspešen in napadalna vas je dobila ukradene stvari nazaj. Toda Ughova vas se je, zaradi te predrznosti sosednje vasi, odločila napasti nazaj. Toda sosednja vas je bila pripravljena na to in je uredila obrambo mesta. Tako je zaradi te obrambe, bil napad odbit. S tema napadoma se je začela prva vojna med človekom in človekom. Ta vojna je bila tudi ena izmed mnogih, ki so sledile in še vedno trajajo. Skupaj z razvojem vojn se je razvijalo tudi orožje, saj je vsaka vas hotela biti boljša od sosede, v orožju. Z Ughovo krajo stari pa je nastal tudi prvi zločin.

To je torej moja zgodba o prvem zločinu in prvih vojnah.

Najlepši taborniški pozdrav vam vsem Johny

(Slikice je narisal Johny, op. uredništva)

KAKO PA KAJ V AVSTRALIJI?

Znašel sem se v malce nerodni situaciji. Minilo je že sedem mesecev odkar sem odšel zdoma, pripetilo se je ogromno stvari, Ertete pa izhaja samo vsake štiri mesece. Kam naj stlačim vse?

Melbourne se kljub svoji gromozanski velikosti izkaže za prav prijetno mesto. Pravzaprav gre za veliko manjših mest, združenih v eno veliko, nekako tako, kot če bi na eni strani obvoznice bila Ljubljana, na drugi pa že Kranj. Trenutno v mestu živi nekaj manj kot 3 milione ljudi pa vendar se tudi tu vsak dan znova potrjuje "kako majhen je v resnici Svet". En mesec po mojem prihodu, sem neko lepo sončno soboto špinciral po glavni ulici v centru, ko jo okoli vogala primaha parček, nemški turist s svojo puncico, s katerima sem sedel na avijonu celo pot do Sydneya. Bila sta na počitnicah na obali in sta se na poti domov ustavila za dva dni v Melbournu. Pa naj še kdo reče, da je Ljubljana zakotna vas.

Kakorkoli, opisovanje mojega življenja v Melbournu bi vas po vsej verjetnosti spravilo v večletno komo, zato bom raje ostal pri počitnicah, ko sem jih že ravno spretno omenil v prejšnjem stavku. Julija, ko sem ravno zaključeval s prvim semestrom študija, me je obiskala moja Meti. Vse občutke radosti in sreče je še dodatno polepšalo dejstvo, da sem se par dni pred tem preselil v novo stanovanje s super sostanovalci, dvema puncama, Claire in Andreo, in enim fantom Davidom. Z Meti sva seveda skušala kar najbolje izkoristiti njen čas v Avstraliji in sva si omislila krajše potepanje po vzhodnem delu kontinenta, sončnem Queenslandu. Temperature v Melbourne so padale že krepko pod mejo spodobnosti, zato v tem času veliko prebivalcev Victorije (država v Avstraliji, katere glavno mesto je Melbourne) preseli svoja telesca v toplejše kraje severno od Brisbanea. Za ceno malce boljšega discmana te tja v uri in pol popelje lokalna letalska družba, katere ime se nekako prevede v "Deviško Modra" (čeprav so vsa njihova letala po nekem neznanem naključju, "pregrešno" rdeča).

Brisbane navduši v prvem trenutku. Srce mesta je široka reka Brisbane

	Te
eR	Te

po kateri plujejo rečni parniki z velikimi lopatastimi kolesi, med njimi pa švigajo hitri rečni taksiji in prevažajo biznismene z enega na drugi breg. Praktično v centru mesta je ogromen botanični park okoli katerega se med okljuki reke kopičijo stekleni nebotičniki. Znamenitost mesta je veliki železni most "Story Bridge", ki

po imenitnosti le malce zaostaja za svojim tekmečem v Sydneyu. Queensland seveda ni kraj kamor bi človek prišel občudovat mesta, pač pa kot verjetno veste, je sončna dežela najbolj znana kot surferjih in po tem, da tam živi največji organizem na Zemlji - Veliki koralni greben. In tega sva se odpravila pogledat.

Slišala sva tudi, da se ravno v tem času, mimo otokov na najini poti selijo kiti grbavci. Od junija do septembra se preselijo iz mrzlih voda Antarktike v tople zalive ob obalah največjega peščenega otoka na svetu - Fraserjevega otoka (Fraser Island). Verjetno ste jih že veliko videli po televiziji ampak videti kita, kako se 20m od tebe požene v zrak in ko s svojimi 15 tonami pade nazaj v vodo, je pač nekaj kar moraš doživeti v živo.

Prva priložnost, da se sploh lahko približaš Grebenu, se ponudi šele 1700 km severno od Brisbanea.

Otočje Whitsunday Islands je nekakšna odskočna deska za potapljače in jadralce v območju južnega konca Grebena. Najprej dve uri jadranja s katamaranom do bližnjega otoka, potem pa skok v vodo v polni potapljaški opravi in že si v popolnoma drugem svetu. Popolna tišina,

katero zmoti samo glas tvojega lastnega dihanja skozi regulator in ribe. Tisoče raznobarnih ribic mrgoli med raznobarnimi koralami in vetrnicami, ki se bohotijo v sončnih plitvinah. Potapljači počasi drsimo med njimi in skušamo čim manj vznemirjati podvodni živelj. Če si miren, ribe kar same priplavajo do

tebe, ker so radovedne. Včasih malce poskusijo, če si okusen ali pa samo zvedavo bulijo skozi steklo maske, kdo za vraga je to na drugi strani. Na tem izletu sem imel priložnost spoznati Wallya, 1m veliko ribo iz vrst napoleonov. Pobožati tako mrcino je prav fina reč. Glede na to, da 1700 km vzame v eno smer ravno toliko časa kot v drugo, sva se morala po enem tednu počasi odpraviti nazaj proti Brisbaneu. Tokrat sva ubrala drugo pot, po notranjosti, da izkusiva malo t.i. avstralskega "Outbacka".

Najprej sva se ustavila v narodnem parku Eungella, ki sicer prav nič ne spominja na avstralske puščave, ki jih ponavadi vidimo na razglednicah, saj je večinoma še deževni pragozd, je pa znan po nečem drugem. Tu namreč zlahka opazuješ verjetno najbolj čudno

žival, kar jih je - kljunaša (Platipus). Če ne veste za kaj gre ... verjetno si ga je najlažje predstavljati kot vidro, ali še bolje bobra, ki ima namesto gobca račji kljun. Mali kljunaši se v duplini izkopani v rečni breg izvalijo iz jajc in potem dokler ne odrastejo sesajo materino mleko. Najlažje jih vidiš pred mrakom ali ob zori, ko priplavajo na plano po

	Te
eR	Te

hrano. So precej plašni in na površini ponavadi ostanejo samo par sekund, da zajamejo zrak, potem pa švignejo nazaj na dno. Čeprav izgledajo ljubki znajo biti nevarni, če te opraskajo, saj so kremlji na njihovih plavutastih tacah strupeni.

Dežela se je naslednjih 400 km spremenila v vročo osamljeno

planjavo, kjer je avto bolj izjema kot pravilo. Tu planiranje izleta postane precej bolj resna zadeva kot pri nas, kjer si lahko brez težav zorganiziraš preživetje v naslednjih 10 km do naslednje bencinske črpalke s tvojim priljubljenim sladoledom ali ledeno hladno Coca Colo.

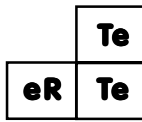
Preden se res vrneva v civilizacijo sva se odločila še zaviti malce s poti in preživeti dan v kraju kjer se je civilizacija sploh začela. Narodni park Carnarvon je eden od svetih krajev iz sanjskega časa avstralskih domorodcev, kjer poleg množice živali in naravnih znamenitosti vidiš

tudi 2500 let stare stenske slikarije, ki predstavljajo življenje takratnih ljudi. Predvsem gre za podobe delov telesa in orodij, bumerangov in sulic. Posebnost teh slikarij je, da so izdelane s pihanjem barve iz ust preko stvari, ki so upodobljene, tako, da so na steni vidni samo obrisi.

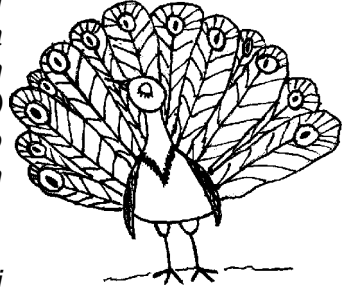
Že naslednji večer pa sva se znašla na kraju, kjer sva lahko, z rahlo mero žalosti, gledala nek drug obris, namreč obris mesta Brisbane. Zadnjo noč sva prespala na hribu nad osvetljenim mestom, kjer je romantično vzdušje motilo samo dejstvo, da je jutri konec počitnic.

Dumy

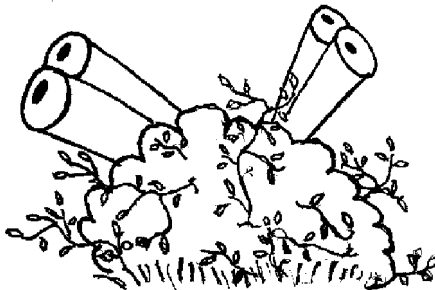

VOD SE PREDSTAVI

Z novim šolskim letom so se k nam prišopirile prav posebne živalce-Pavi. Že na začetku so pridno pljunili v perutničke in napisali svoj čisto prvi (in upamo ne zadnji) članek za naš časopis. K predstavitvi vabimo tudi druge vode. Pogumno napišite kdo in kaj ste, kaj počenjate na vodovih sestankih, vas vodnik uboga ali ne,...skratka, pišite, rišite, fotkajte in se predstavite v najboljši luči.

Letos smo novi pri tabornikih: Rok, Jure, Jan, Marko in Filip. Štirje bomo postali medvedki, Filip bo pa murenček. Na srečo čebelic nimamo. Filip in Marko sta brata. Rok in Jure sta tudi brata in še dvojčka. Vsi hodimo na OŠ Poljane v 3. razred in smo sošolci, razen Filipa, ki hodi v 1. razred. Prišli smo zaradi palačink, velikega ognja in nogometa. Naša vodnica je Kitty, ki nas uči veliko igrice. Na prvem sestanku smo si izbrali vodovo ime – PAVI. Na drugem sestanku pa smo naredili še vodovo izkaznico. Zastavico smo naredili na tretjem vodovem srečanju. Vodnica je rekla, da naj napišemo kaj o sebi za glasilo Ertete, a mi se raje gremo Črnega pajka. To je ene vrste lovljenje, kot Okameneli. Najrajši se gremo lovit. Škoda, ker je taborniška soba tako majhna. Vodnica je rekla, da bomo šli kdaj tudi na Ljubljanski grad, kjer bomo postavljali šotor. Tam se bomo lahko še bolj lovili.

Pavi – to smo mi!

	Te
eR	Te

ZLATA PUŠČICA

V soboto 4.10. 2003 je v Bizoviku potekalo taborniško lokostrelsko tekmovanje imenovano Zlata puščica. Zbor ekip je bil ob 09:00 na strelišču v Bizoviku. Zame osebno je bilo tekmovanje dobro organizirano, tako da je bilo kar zabavno, edina moteča stvar je bilo slabo vreme, še posebej med tekmovanjem imenovanim Srebrna puščica.

Konec tekmovanja je bil okoli 16:00 ure. Naš rod je dosegel drugo mesto, zmagal pa je Rod Rjavega Medveda, ki je domov odnesel tudi prečudovit pokal. Tako se je iztekla še ena Zlata puščica, ki je mnogim zagotovo popestrila soboto in pustila mnogo spominov. Vsi tisti, ki se je niste udeležili pa vam je lahko zelo žal.

Najlepši taborniški pozdrav Johny

POZOR, ŠUGAV NATEČAJ!

V uredništvu smo sklenili, da enkrat za vselej razčistimo s tem kdo ali kaj je šuga.

Na taboru smo ugotovili, da lahko šugo najdete prav za vsakim grmom, če se le malo potrudite. Vaša naloga je, da prvo šugo, ki jo srečate, pocukate za rokav (seveda, če šuge sploh imajo rokave...oz. tisto kar vtaknemo v rokav) in jo malce povprašate o njenem življenjskem stilu. Če ne bo prav sramežljiva se vam bo morda pustila celo fotografirat in če se ji ne bo preveč mudilo, jo boste morda uspeli celo narisati. Na šugalov se lahko odpravite s svojim vodom, lovskim psom, staro mamó ali pa, če ste bolj pogumne sorte kar sami.

Vaše poročilo o tem kdo ali kaj je šuga pogumno izobesite v taborniški sobi, na oglasno desko, ki jo ne boste mogli zgrešiti, ker se bo šibila pod težo vaših izdelkov. Najboljši izdelek bomo izbrali in nagradili ob izteku meseca januarja 2004!!

	Te
eR	Te

ČISTILNA AKCIJA ŠMARNE GORE

V soboto, 18.10. smo se ob 8:00 zbrali pred taborniško sobo. Od tam smo odšli z avtobusom št. 8 proti Tacnu. Tam smo se zbrali na parkirišču in smo odšli na Šmarno goro.

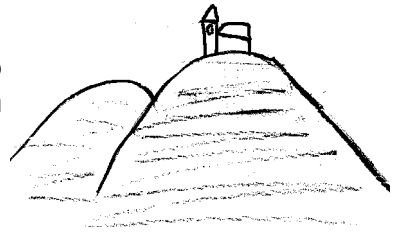
Tam smo dobili krofe in čaj in si kupovali stvari (čigumije, milne mehurčke, piščalko, lizike). Potem smo dobili rokavice in črne vreče in šli po isti poti dol. Med potjo smo pobirali smeti. Vsi smo bili pridni pri pobiranju smeti. Nina je dvakrat padla na rit, Rok pa osemkrat. Darko je izgubil čevelj. Smeti katere smo nabrali, smo vrgli v zelen kontejner.

Za naš trud pa smo dobili lepe našitke. Potem smo odšli domov.

Jure, Jan in Nina

Kaj smo delali?

Najprej smo šli na Šmarno goro. Ko smo se spuščali, smo pobirali smeti (bilo jih je veliko!).

Kakšne so bile naše dogodivščine?

Prišli smo na vrh in dobili krofe. Ko pa smo se vračali, je fantek (Darko) globoko v dolino izgubil čevelj.

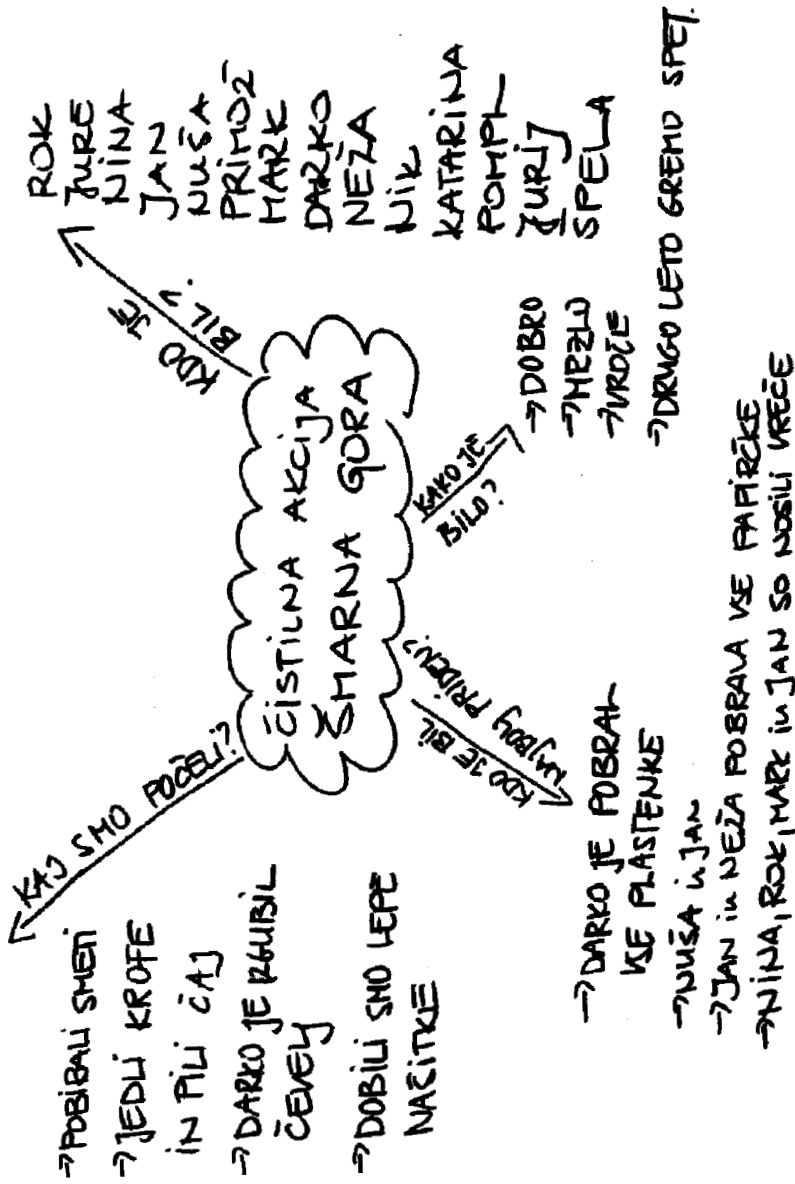
Kdo je sodeloval?

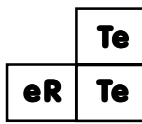
Sodelovali so: Darko, Neža, Nuša, Mark, Nina in še drugi rodovi,...

Bilo je super!

Neža P. (Delfini in Levi)

er	Te
er	Te

TUR

(Bos Primigenius)

Se vam je že kdaj zgodilo, da ste ponosno zdrdrali: »Prihajam iz Rodu Tršatega Tura. Tršat je nekdo, ki je srednje velik in krepko razvit. Tur pa je izumrlo govedo, prednik sodobnega goveda.« Nato ste zadovoljno umolknili in na tihem upali, da ste potešili radovednost vašega sogovornika. Potem pa kot strela z jasnega prileti: »Zakaj je pa izumrl? Kdaj pa je izumrl? Kje...Kako...« Ja, potem pa stvar postane zelo nerodna reč in o, zemlja odpri se in me skrij v svoje nedrje...No, da se ne boste skrivali za kiklami vaših vodnikov, češ tega nam pa niso povedali, si v naslednjih vrsticah preberite skrivnostno turovo življenje.

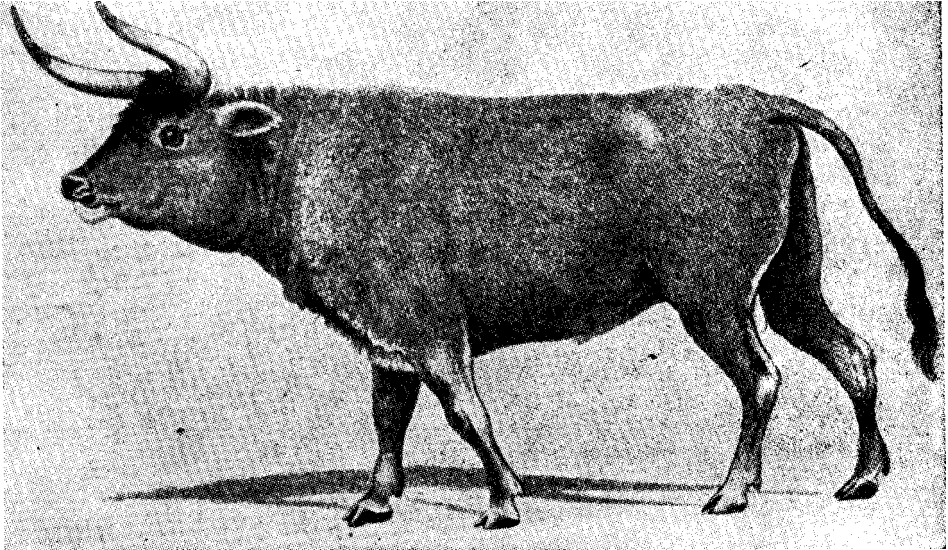
Tur (Bos primigenius) se je najverjetneje prvič pojavil v Indiji pred približno 2 milijonoma let. Njegova radovednost ga je gnala v tuje kraje, v Evropo, južno Azijo in severno Afriko, kjer je na širnih travnatih prostranstvih našel dobro papico in dovolj prostora, da je vanj stlačil 3m dolgo in 180 m visoko goveje telo. S svojo požrešnostjo bi kaj hitro spraznil solatni bar ne samo sebi ampak tudi drugim rastlinojedim živalim, če njegovih sočnih plečk ne bi opazil človek. Ta se je tedaj že potikal naokoli in z organiziranim lovom preganjal orjaške živali, ki so s svojim mogočnim rogovjem predstavljale nevaren izziv še tako izkušenemu lovcu. Po koncu ledene dobe, pred okoli 10.000 leti, nekje v Turčiji, pa se je človeku porodila genialna ideja. Ujel je svojega prvega tura, ki je bil sedaj nekoliko manjši, ga stlačil za ograjico in mu ponudil zastonj kosilo. Turu se to sploh ni zdela slaba stvar, saj se mu ni bilo potrebno več prerekati za poslednje travne bilke z drugimi živalmi. Tako se je pridno redil, množil in še preden se je dobro zavedal postal domača žival. Seveda ni bilo vse tako rožnato, kot se je sprva zdelo. Najemnina ga je kar precej stala. Človek je redno praznil njegove rezervoarje za mleko in si tu in tam privoščil kakšen goveji zrezek. Govedo mu je omogočilo tudi temeljito obdelovanje polja in dobro izkoriščanje zemlje, da se je lahko preživljal in se za stalno naselil. Tako je imel

	Te
eR	Te

več časa za kulturno udejstvovanje, izdelovanje okraskov in grajenja gradov. Seveda so okoli te pravljичne simbioze med človekom in njegovo kravico skakali tudi neudomačeni, svojeglavi divji turi. Ti naj bi v turjaških gozdovih ovirali gradnjo, zato jih je dal grof pobiti. Eden je bil še posebej trmoglav in so ga prav dolgo lovili. Nek star zidar je trdil, da bo turjaški rod ravno tako močan kot tur, ki se je tako dolgo upiral preden so ga na koncu pokončali. Grofu se je zdela ta izjava tako imenitna, da je tura postavil v svoj rodbinski grb – grb turjaških grofov.

Človek je z naseljevanjem in lovom populacijo turov vse bolj krčil. Dokler ni leta 1627 v nepristopnih gozdovih blizu Jaktorowa na Poljskem preminil poslednji predstavnik teh mogočnih živali. Spomin nanje danes nosi špansko, škotsko in angleško govedo. Ponosno pa nase opozarjajo tudi iz številnih grbov in pripovedk.

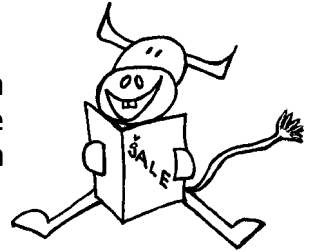
Saša

	Te
eR	Te

ŠALE IN KAPE

Vsakdo kdaj blekne kakšno neumnost in taborniki pri tem nismo izjema. Tukaj je zbranih nekaj zanimivih izjav, ki so jih podali člani našega rodu.

»Če bomo taborili ob Krki imamo pa lahko izlet na slapove Krke.«

Opomba: Slapovi Krke se nahajajo na Hrvaškem v bližini Šibenika.

»Kaj čakamo to moramo na hitro pospravit. Čez eno uro bo dež.«

Opomba: Na nebu ni bilo niti enega oblčka.

Oseba A: »A boš šla ti na pošto dvignit to priporočeno pošiljko?«

Oseba B: »A to grem lahko na katerokoli pošto?«

»Un ta velik most je Šušterski, un ta lesen se pa men se zdi imenuje čevljarski.«

»Ja bomo šli Pekel pri Borovnici gledat. Najprej bomo mal hodil, pol gremo pa v jamo.«

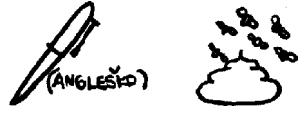
Oseba A: »Najprej bi se opravičil, ker danes nisem v uniformi. Drugače sem vedno rad nosil taborniško srajco in hlače, oziroma v glavnem samo srajco, ker hlač niti nismo imeli.«

Oseba B: »A pol ste bli v gatah ?«

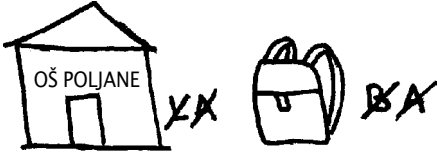
Izjave je zapisal Vid

	Te
eR	Te

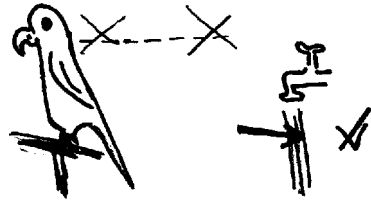
REBUSI

2. -----

1. -----

4. -----

3. -----

6. -----

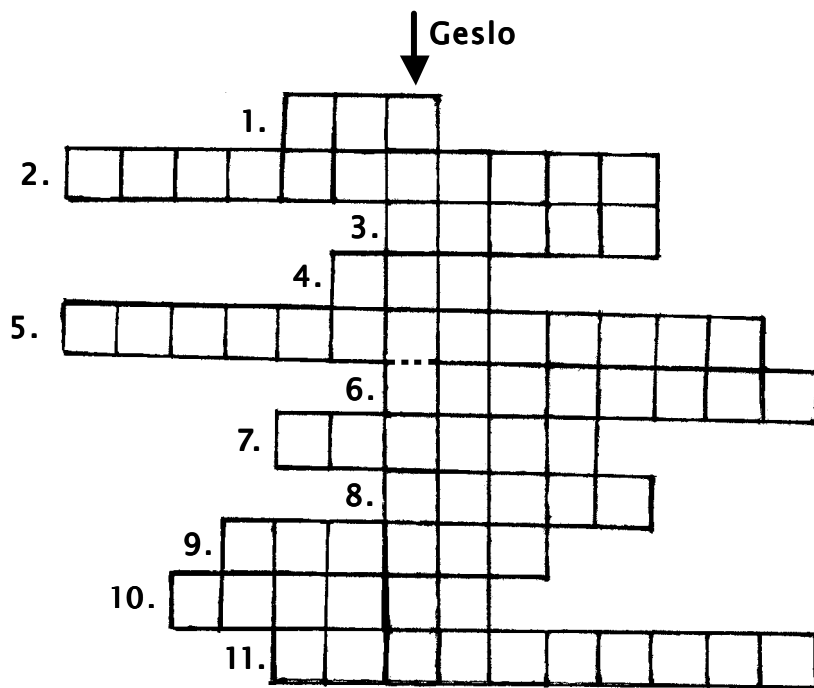

5. -----

Rešitve:

- 1.Šotor, 2.Pendrek, 3.Šotorka, 4.Pagoda,
5.Kitara, 6. Daljnogled

KRIŽANKA

1. Nočno orientacijsko tekmovanje
2. Taborniško tekmovanje s kontrolnimi točkami in različnimi disciplinami
3. 2 ali več dneven pohod izven tabora
4. ...Tršati Tur
5. Disciplina pri kateri se uporablja lok
6. Poganjanje čolna z vesli
7. Priroda ali...
8. Pojemo jo pri dviganju in spuščanju zastave
9. Dogodek, ki se poleg krsta še izvrši zadnji večer
10. Žur, parti, fešta
11. Disciplina pri kateri so končni rezultat razni objekti